

šel? Čaj! poskusiti hočem, kako bi to bilo?“ — In na to zamižavši tiplje: tok! tok! ob klopi s palico, stopa dalje, prejde novce in korači svoj pot. Gospodar gleda čudom čudě se ta prizor, potem pa vzklikne na glas: „Božja kazen!“

I. V.

Kačja krona.

(Hrvatska pripovedka.)

Neka mati je imele hčerko. Ta hčerka je dobivala vsako jutro skledico mleka za zajutrek, in vselej je hodila k njej kača in jedli sti skupaj in ko sti bili pri kraji, šla je hčerka in jej rekla; „Mama! dajte še, sisa mi je snedla.“ Mati ni vedela, kakova sisa je to in dala jej je še; in tako jej je dajala sedem let. A v sedmem letu jej reče kača: „Idi z menoj, in v katero koli luknjo se splazim jaz, idi tudi ti, in ko pridevi k meni domóv, reci le, da bi rada kačjo krono. In dajali ti bodo kaj družega; a ti ne vzemi družega nego krono in kar si koli izmisliš, da bi rada imela, ta krona ti dá to.“ Tedaj otideti; deklica pride v kačji dom. Stara kača pogleda, kdo bi to bil? In ta kača, s katero je prišla, jej pové, da je to deklica, ki jej je dajala mleka in da bi nekaj rada. „I kaj bi rada?“ vpraša starka. In ona odgovori: „Krono bi rada.“ „Jaz ti nekaj družega dam,“ reče stara kača, „samo tega si ne želi.“ Ali ona nij hotela družega nego to krono; tedaj jej dá krono in deklica otide. Ko pride domóv, dene krono v skrinjo in si misli: „Oj, ko bi imela to skrinjo vedno polno novcev!“ in takój je bila skrinja polna novcev. Potem položi to krono med obleko in si misli: „Oj, ko bi imela to skrinjo polno obleke!“ in precej je bilo takó. Potem jo dene mej žito in si misli: „Oj, ko bi imela prav mnogo žita!“ in ko bi trenil, zgodilo se je takó, in bilo je žita velika gromada. In nabrala je nekaj žita in ž njim vred vzela tudi to krono ter vse to poslala v mlin in nikdar je ni več videla. V mlinu je mlinar tudi ni zapazil: padla je v vodo in voda jo je odnesla.

I. V.

Oprošeni jetnik.

Ko je pomládni zazóril spet dan,
Tiček je vjet bil pred hišo deján,
Da bi krasóto pomládno vesel
Vžíval in svoje bi pśsnice pěl.

Svojim pa kljunčekom ko zažolí,
K njemu tie družih cel rój prileti;
Urno tjá h kletki okrog posedé,
Slušajo tiho, kaj bratec njih dē.

Tiček je vjet zdaj svoj glasek povzél
Svojim továrisem mило zapél:
„Pústite mene, naj pojem za sé;
Slóbode idite vžívat sladké!“

Dvakrat preteklo po dve je že lét,
Kar me obdaje samótna ta klét:
Peto pomlád že človeka ostrost
Zdaj objokujem in svojo prostost.“ —

Tožbo to čuvši, se tički vžalé:
Bratca nesreča bolí jih v sreć —
S kljunčeki tiénice vratca odpró,
Sabo jetnika veselí vzemó!

J. F. Zaporski.